

»Natakar!« je zaklical Šofer. Ženska pri sosednji mizi je bila vstala. Natakar je prišel, ponosen in velik kot prej. Gledal nas je, kot da smo njegove žrtve in da se tega dobro zaveda. Za hip se mi je zazdel podoben tistemu hudobcu iz pravljice, ki je rekel: Ves svet ti polagam k nogam, če... Odprl je veliko črno denarnico in se blede nasmehnil: »Tri kave, miza, pogovor — tukaj vse računamo. Ne vprašam, kaj ste govorili in kdo ste in zakaj ste govorili, ljudje pač vedno nekaj govore. Nikar se ne razburjajte — tudi to se plača. Toda če imate denar, lahko storite vse. Izvolite račun!«

Plačali smo in vstali.

»Jutri grem v Pariz.« je rekel Novinar. Šofer se je nasmehnil. »Rešitev je tista ženska,« je rekel in odhitel za njo. Starec je začudeno gledal in nekaj neizrazljivo žalostnega mu je legalo na obraz. Natakar pa se je poklonil: »Hvala za napitnino.«

PESEM O ROŽAH

Dane Zajc

Moje življenje so rože, je rekla.
Rože, zasanjane in tihe,
sklanjajo rdeče glave.

Morje rož, ki so odprle
pod nočno nebo modre cvetove,
nage v svojem hrepenenju.

Moje življenje so rože.
Divje v nemiru.
Otožne in tihe in nežne.
Utrujene od lastne lepote
sklanjajo glave
in čakajo vdano
na tvoj poljub.